

**УХВАЛА
ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Пасічніченка Олега Петровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) першого речення частини другої статті 376 Кримінального процесуального кодексу України

Київ
7 жовтня 2025 року
№ 162-1(II)/2025

Справа № 3-171/2025(347/25)

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у такому складі:

Юровська Галина Валентинівна – головуєчий, доповідач,
Водянніков Олександр Юрійович,
Лемак Василь Васильович,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Пасічніченка Олега Петровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) першого речення частини другої статті 376 Кримінального процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Юровську Г.В. та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. До Конституційного Суду України звернувся Пасічніченко О.П. із клопотанням перевірити на відповідність частинам першій, другій статті 29, частині другій статті 62 Конституції України (конституційність) перше речення частини другої статті 376 Кримінального процесуального кодексу України (далі – Кодекс), згідно з яким „якщо складання судового рішення у формі ухвали

(постанови) вимагає значного часу, суд має право обмежитися складанням і оголошенням його резолютивної частини, яку підписують всі судді“.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається таке.

Ухвалою слідчого судді Центрального районного суду міста Миколаєва від 27 жовтня 2023 року до Пасічніченка О.П. застосовано запобіжний захід у вигляді тримання під вартою. Пасічніченко О.П. подав апеляційну скаргу до Миколаївського апеляційного суду з проханням скасувати вказану ухвалу та обрати йому запобіжний захід у вигляді домашнього арешту, зазначивши серед іншого, що станом на 15 листопада 2023 року йому було вручено не повний текст цієї ухвали, а лише її вступну та резолютивну частини.

Миколаївський апеляційний суд ухвалою від 29 листопада 2023 року апеляційну скаргу Пасічніченка О.П. залишив без задоволення, а ухвалу слідчого судді Центрального районного суду міста Миколаєва від 27 жовтня 2023 року – без змін.

Пасічніченко О.П. повторно звернувся з апеляційною скаргою на ухвалу слідчого судді Центрального районного суду міста Миколаєва від 27 жовтня 2023 року. Миколаївський апеляційний суд ухвалою від 14 грудня 2023 року відмовив у відкритті апеляційного провадження, оскільки Пасічніченко О.П. повторно звернувся до цього суду з апеляційною скаргою на рішення, яке вже було предметом апеляційного перегляду.

На думку автора клопотання, оголосивши лише резолютивну частину судового рішення про обрання запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою, суд першої інстанції порушив такі його права: на свободу та особисту недоторканність; на доступ до правосуддя – „приймати участь у розгляді справи, що стосується прав і свобод особи“; „знати підстави позбавлення волі“; на оскарження судового рішення в апеляційному порядку; „на звернення за захистом до суду вищого рівня“; „на перевірку законності, дотримання належної

правової процедури при обранні такого запобіжного заходу як тримання під вартою судом I інстанції⁴⁴.

На підтвердження своєї позиції Пасічніченко О.П. посилається на окремі приписи Конституції України, рішення Конституційного Суду України, Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, Закон України „Про попереднє ув'язнення“, постанову Верховного Суду від 17 червня 2025 року у справі № 752/7998/21, Кодекс, а також на судові рішення у своїй справі.

3. Розв'язуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга є прийнятною, якщо з дня набрання законної сили остаточним судовим рішенням, у якому застосовано закон України (його окремі приписи), сплинуло не більше трьох місяців (пункт 2 частини першої); якщо суб'єкт права на конституційну скаргу пропустив строк подання конституційної скарги у зв'язку з тим, що не мав повного тексту судового рішення, він має право висловити у конституційній скарзі клопотання про поновлення пропущеного строку (частина третя).

Зі змісту конституційної скарги випливає, що остаточним судовим рішенням у справі Пасічніченка О.П. є ухвала Миколаївського апеляційного суду від 29 листопада 2023 року. Оскільки остаточне судове рішення у справі суб'єкта права на конституційну скаргу набрало законної сили 29 листопада 2023 року, він мав реалізувати право на звернення до Конституційного Суду України з конституційною скаргою до 29 лютого 2024 року.

Отже, конституційну скаргу подано з порушенням строку, встановленого пунктом 2 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

3.1. Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих приписів) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга є прийнятною за умов її відповідності вимогам, визначеним, зокрема, статтею 55 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Аналіз змісту конституційної скарги свідчить про те, що Пасічніченко О.П. не навів аргументів щодо неконституційності першого речення частини другої статті 376 Кодексу та логічних зв'язків між ним і приписами Конституції України, не вказав, як оспорюваним приписом Кодексу порушено його конституційні права. Натомість автор клопотання цитує приписи Конституції України, Кодексу, юридичні позиції Конституційного Суду України, викладає обставини своєї справи, висловлює незгоду з ухвалою суду апеляційної інстанції у своїй справі та зазначає, що частина друга статті 376 Кодексу є загальною нормою Кодексу, яка може бути застосована під час ухвалення будь-якого судового рішення, але ухвалення судового рішення щодо запобіжних заходів урегульовано спеціальною нормою, а саме статтею 196 Кодексу, яка визначає не лише загальні вимоги до ухвали суду, а й конкретні відомості, які суд зобов'язаний викласти в ухвалі про застосування, продовження запобіжного заходу. Також Пасічніченко О.П. вказує, що саме суд першої інстанції порушив його конституційні права.

Як твердить Пасічніченко О.П., на підставі частини другої статті 376 Кодексу в судовому засіданні 27 жовтня 2023 року суд першої інстанції оголосив резолютивну частину ухвали про обрання запобіжного заходу у вигляді тримання вартою, повний текст якої ні суд, ні адміністрація місця тримання під вартою йому не вручили. Автор клопотання звертає увагу на те, що повний текст ухвали Центральний районний суд міста Миколаєва повинен був оголосити 31 жовтня 2023 року, однак у цей та наступні дні його до суду „не

доставляли“, а 13 листопада 2023 року він отримав довідку від адміністрації місця тримання під вартою про те, що повного тексту вказаної ухвали в його особовій справі немає. За твердженнями Пасічніченка О.П., його утримували та продовжують утримувати під вартою без повного вмотивованого судового рішення про обрання запобіжного заходу.

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України зазначає, що питання щодо складення й оголошення повного тексту ухвали законодавчо вирішено. Відповідно до другого речення частини другої статті 376 Кодексу повний текст ухвали (постанови) повинен бути складений не пізніше п'яти діб із дня оголошення резолютивної частини й оголошений учасникам судового провадження. Згідно з даними Єдиного державного реєстру судових рішень Центральний районний суд міста Миколаєва 31 жовтня 2023 року оголосив повний текст ухвали від 27 жовтня 2023 року про обрання запобіжного заходу стосовно Пасічніченка О.П.

Аналіз конституційної скарги дає підстави стверджувати, що Пасічніченко О.П. фактично висловив незгоду із застосуванням судом процедури оголошення судового рішення в його справі. Однак незгоду із нормативним регулюванням процесуальних особливостей проведення судового засідання не можна вважати обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності оспорюваного припису Кодексу, а вирішення питань, пов'язаних зі сферою правозастосування, не належить до повноважень Конституційного Суду України.

Отже, автор клопотання не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту

Конституційного Суду України Перша колегія суддів Другого сенату
Конституційного Суду України

п о с т а н о в и л а :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Пасічніченка Олега Петровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) першого речення частини другої статті 376 Кримінального процесуального кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала є остаточною.

**ПЕРША КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**